

RÉMÁLOM
KÖNYVEK

6... 5... 4...
Böszörményi Gyula

Böszörményi Gyula

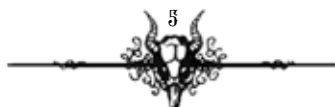
6... 5... 4...

Kilenc

A lány gesztenyebarna, tizenhét éves, észvesztően csinos és agyzsibbasztóan ostoba. Valahogy mégis egyből rátalált a Gutenberg tértől délre álló, Mária utcai, körfolyosós bérházra, pedig még soha nem járt ott. Ebben persze sokat segített neki a taxisofőr, aki gúvadó szemmel leste, amint a lány kiszállt a kocsiból, és fizetés helyett rúzsolt-pusztit nyomott a jobb oldali, deres ablakra. A férfi tekintetéből kikönyöklő *tapizó* démon izgalmában halálra felnyűszítette.

A kis dögöt persze senki nem láthatta, hisz Budapesten immár alig akadt olyan ember, akinek tekintetére ne borult volna a Fenevad asztrálmólya. A lány nyakában pipiskedő *asmo* démon mégis szörnyen elégedett volt magával. Biztos lehetett benne, hogy bódító kisugárzása még sokáig hatni fog a sofőr tapizójára. Ettől persze a férfi az utakon közveszélyes, este pedig a feleségével undok és durva lesz, de ez cseppet sem izgatta.

– Csókolom! – köszönt a lány a csukott ajtónak, csupán gyakorlásképpen, miután felért a harmadik emeletre, megállt a négyes számú lakás előtt, majd becsengetett. Míg arra várt, hogy ajtót nyissanak neki, az jutott az eszébe, hogy akihez jött, talán nem csípi a lazaságot, ezért rágóját a rozsdás vasorklát aljára tapasztotta, és kihúzta füléből az iPod apró füleseit. A zene azonnal hiányozni kezdett neki; a bérház rideg csendje megrémítette.

– Mit akar? – förmedt rá egy reszelős hang az ajtórésből, ahonnan meleg penészillat áradt.

– Helló! – csúszott ki a lány száján akaratlanul. – A francia! – tette hozzá mindjárt bosszúsan, hisz úgy tűnt, hiába gyakorolta az időseknek szánt köszönést, máris elszurta a dolgot. Ez van; zene nélkül képtelen koncentrálni!

– Mondja már, hogy mit akar! – förmedt rá újra az ajtóréshen várakozó banya. – Ezek mind azt hiszik, hogy lopjuk az időt! Hát szó sincs róla! Hetven fölött már nem! Hetven fölött nincs mit lopni, ezt jobb, ha...

– Meg vagyok beszélve – szólt közbe a lány, túsarkújával türelmetlenül kopogtatva a függőfolyosó kövezetét. Fogalma sem volt róla, hogy ezt az ideges rángást a nyakában ülő asmo démon okozza, aki ekkor vette észre az ajtófélfába kapaszkodó kiccsi, karmos manesokat.

A vénasszony sem volt *apage*, azaz démontalan! A förtelmes szörnyeteg zöldessárga pofája a zárnyelv fölött jelent meg, és tűhegyes fogaival az asmóra vicsorgott. A *csontrágó démonfattyú* alig lehetett nagyobb egy gyufásdoboznál, de a lányban lakó féreg mégis tartott tőle.

– Meg vagy *beszélve*? – kérdezte a banya, és végre leakasztotta a biztonsági láncot, majd kitarta az ajtót. Töpörödött volt, szürke és ráncos. Épp, mint a csontrágó démonfattyúja, ami a

félfáról óvatosan visszamászott a vállára, és belekapaszkodott csimbókos, gyér hajába.

– Tegnap mobiloz... telefonáltam – bólogatott a lány, akit szörnyen zavart, hogy folyton ódivatú szavakat kell használnia, hátha az öreglány nem vágja a trendi rizsát. – A Sebők asszony mondta, hogy ma jöjjenek, pontosan kettőre.

– Ő ilyet nem mondott! – jelentette ki a banya, de mielőtt a lány vitatkozhatott volna, sietve hozzátette: – Mer’ azt én mondtam magának, hogy kettőre jöhet. Velem beszélt telefonon. Most meg itt van.

– Itt – biccentett a lány.

– Akkor bejön? – állt félre a vénasszony az útból. Mögötte a lakás dohos, sötét barlangszájnak tűnt, tele nyomasztó árnyakkal. A lány hirtelen elbizonytalanodott, de azután eszébe jutott, miért is jött, s ez (no meg a tarkóját kaparászó asmo) szinte átlökte a küszöbön.

– Jól van! – súgta a vénasszony olyan hangszúllyal, mintha elégedett pók volna, aki látja, hogy a legyecske végre a hálója felé tart. – Erre jöjjen, de vigyázzon a holmikra!

A lánynak pislognia kellett, mert a körfolyosó világossága után a lakás félhomályában szinte semmit sem látott. Az öreglány bezárta mögötte az ajtót. A csontrágó, ami most a bal könyökéről lógott lefelé, ismét rásziszegett az asmóra, de az mostanra összeszedte magát, és beintett neki.

A szűk, mindenféle kacattal zsúfolt előszobából, ami egyben a konyha is volt, a bejáratin kívül még két ajtó nyílt. Jobbra az apró cselédszoba, melynek ablaka a körfolyosóra nézett, szemben pedig a hatalmas, sötét nappali terült el. Arra, hogy a fürdőszoba és a vécé merre lehet, a lány nem tudott rájönni, pedig szívesen kikéredzkedett volna.

– Befelé! – szólt rá a háta mögött totyogó vénasszony. – Mit pipiskedik annyit?

A nappalit ősöreg, porszagú, matt fényű bútorokkal és szőnyegekkel tömték tele. A lány arra gondolt, hogy ha a lakás tulajdonosa egyszer majd meghal, bizonyára az otthonával együtt temetik el. Muszáj, hogy így legyen, mivel a berendezési tárgyak mára egészen összeforrtak vele, s nem lehet majd azokat leválasztani róla.

Sebők asszony egy kerek, horgolt terítővel takart kártyaasztal mögött ült. Irdatlanul kövér testét körbeölelte a mély, süppedős fotel, aminek háttámlájára és vastos karfáira szintén időtől sárgult horgolások tapadtak.

– Köszönöm, Matildka – mondta a vénasszonynak. – Kérem, készítsen nekünk egy jó erős feketét!

A banya halkan morogva zárta rájuk az ajtót. A lány azon töprengett, szóljon-e, hogy soha nem iszik kávé. A szavak azonban valahogy belefagytak a torkába, s miközben a hátán verejték csorgott, kirázta a hideg.

– Meleged van – állapította meg Sebők asszony, kinek átható tekintete rideg mosollyal párosult. – Vedd le a kabátodat, és ülj oda, szembe velem!

A lány azonnal engedelmeskedett. Pinkre festett, borzas kabátját a recsegő tonettszék háttámlájára akasztotta. Amint fenéke hozzáért a fényesre koptatott fához, hirtelen ömleni kezdett belőle a szó.

– Azért jöttem, mert van az a srác... a Zoli, igen, aki egy édes pasi. Megveszek érte, amióta csak lejött a dizsibe, és körbevilantotta a fekete BMW-je kulcsát. Injektoros, tudja! Megy, mint állat, és Zoli hajtja is, mert ő a városban az egyik legmenőbb utcai versenyző.

– Utcán versenyeznek? – kérdezte Sebők asszony értetlenül. – És miben?

A lány ekkora tudatlanság hallatán őszintén meghökkent.

– Hát sebességben! – sikkantotta már-már felháborodva. – Éjszakánként, mikor a zsaruk már...

– A grammatonok – motyogta maga elé a nő, mintha tévedésen kapta volna a lányt.

– Tessék?

– Semmi, nem érdekes – legyintett Sebők asszony, majd a fotel mellől áttetsző üveget emelt az ajkához, és nagyot húzott a benne lévő, gonosz italból. – Folytasd, csibém!

„Tökrészeg!” – gondolta a lány, majd lebiggyesztette az alsó ajkát. – „Biztos így lazábban tud szövegelni a szellemekkel vagy mikkkel.”

– Szóval megveszek a pasiért, mert olyan... olyan kemény, és ő aztán tud bánni a csajával. Ahogy rángatja, meg leüvölti a fejét mindenért... Nagyon állat! Azt akarom, hogy *velem* legyen *olyan*, érti?!

Sebők asszony májfoltos ujjai között koszos kártyalapok jelentek meg. A lánynak elkerekedett a szeme a csodálkozástól, hisz esküdni mert volna, hogy a jósnő közben *meg se mozdult*. Nem nyúlt a melegítőnadrágja zsebébe, sem a fenéke alá, vagy a fotel karfája és ülése közötti részbe, ahonnan elővehette volna a lapokat. És azok mégis...! Ez csúcskirály!

Sebők asszony sokáig piszmogott a paklival. Végül három lapot csapott ki az asztalra, amin rég kifakult, fura ábrák látszottak.

– Remete... Akasztott ember... Ítélet – sorolta.

– Mit tetszik mondani? – hajolt előre a lány, s borzongva leste a figurákat. – Én csak annyit akarok, hogy a Zoli dobja a mostani csaját. A Vivi a legjobb barátnóm, az igaz, de ez engem már baromira nem érdekel, mert eldöntöttem, hogy kell nekem a Zoli. Szóval muszáj lenne megvuduzni, mágiázni, vagy valami! Mármost a csajt! Lehet ez a pálya? Mondjuk, ha megbüdösödne a lehelete, vagy ilyesmi... A kes nem

számít; nálam van apám hitelkártyája, úgyhogy bármennyit lehúzhatok róla!

A nyolcadik kerület legnevesebb jósnője ekkor hatalmasat böfögött, majd újabb kortyot küldött le a torkán. Végül fintorogva bólintott, és szabad kezével a komód felé intett.

– Hozd ide és tedd az asztalra azt a vacakot! Mielőtt bármilyen átkot vagy rontást küldenénk a barátnődre, meg kell bizonyosodnunk róla, hogy az asztrálszellemek támogatják a tervünket.

Úgy tűnt, bármit is mutattak a tarotkártya lapjai, Sebők asszony máris megfélekedett róluk. A lány viszont boldogan ugrott talpra, s miközben óvatosan a kisasztalhoz vitte a kristálygömböt, lelke mozivásznán már önmagát látta, amint a fekete BMW-ben, Zoli mellett sikongat, száznylevannal tépve végig a Hungária körúton.

A titokzatos belsejében mágikus fényeket őrző gömb azonban soha nem jutott el oda, ahova Sebők asszony szánta. A lány már csupán egyetlen lépésre volt a kerek kisasztaltól, mikor kintről velőtrázó sikoly tört rájuk. A nappali ajtaja kivágódott, a szobán faforgács és a zár néhány alkatrésze repült át. A kiszakadt kilincs halántékon találta a lányt, aki azonnal elájult, és a macskaszagú szőnyegre rogyott. Kezéből a kristálygömb a padlóra koppant, s egyenesen a belépők lába elé gurult.

Sebők asszony megpróbált felállni, de túlsúlyos, alkohollal átítatott teste nem engedelmeskedett. Ráadásul a két vendég egyike kinyújtotta a bal karját, s ujjaival belemarkolt a levegőbe, mint-ha a jósnő torkát szorongatná. Sebők asszony fuldokolni kezdett.

– Az ilyenektől kell nekem rettegnem? – sziszegte a férfi. – Hihetetlen, hogy a gömbjén keresztül bepillantatható a terveinkbe.

– Véletlen szerencse – legyintett a dark szépség, aki vele érkezett, s most unott arccal vizslatta a félhomályos szobát.

A szikár, magas férfi ökölbe szorította a kezét, mire halk rop-panás hallatszott. A mellette álló lány elmosolyodott, majd könnyed mozdulattal megigazította a zöld selyemszalagot, ami összefogta dús, éjfékete haját.

– Elég lesz! – mondta aztán. – Már odaát van.

A Fenevad leengedte a karját. Sebők asszony belesüppedt a fotelba, s éppúgy nem mozdult többé, mint az előszoba kövén heverő Matildka.

– Különben is... – A dark lány, aki térdig érő lakkeszimát, bőr miniszoknyát, fekete neccharisnyát és topot viselt, lehajolt a kristálygömbért. – ...csak ezért jöttünk!

– Meg ezért! – szólt a férfi, s oly sebesen pördült a fal mellett álló könyvespolc felé, hogy varkocsba font, ősz szálakkal kevert, ébenfekete haja körbetekeredett a nyakán. Bal karja ismét villámgyorsan mozdult, és tévedhetetlen pontossággal emelt ki a többi közül egy különösen vaskos kötetet. A hártványékony lapokat lehetőkönnyen pörgette, s végül megállt valahol a könyv vége felé.

A lány átkukucskált a férfi válla mellett.

– A Jelenések könyve – mondta. – Hány példány lehet még belőle?

– Már nem sok – nevetett fel a férfi, majd tenyerét a finom lapokra fektette. Tűz lobbant, kénköves bűz áradt szét a lakásban. Mikor a Biblia lefordult a tenyeréről, s a földre puffant, utolsó lapjai, amin egykor a Jelenések könyvének versei voltak, már hiányoztak. – A többit majd felkutatják hű szolgálaim, a dionysziánusok¹. Nekünk most a Harmadik Fatimai Jóslat utolsó példányát kell meglelnünk, míg nem késő.

¹ A III. század közepén élt Dionysius, alexandriai püspök mindent elkövetett, hogy a Bibliából töröltessék a Jelenések könyve, mint szentségtelen szöveg, ami nem Istentől való. Próbálkozása megbukott, de fanatikus követőinek kis csoportja, a dionysziánusok (ejtsd: dionúziánusok) még léteznek – legalábbis eme könyv lapjain.

– Ha jól emlékszem, azt mondtad, hogy a jövődölésnek Lilith közelében kell lennie.

– Igen – bólintott a férfi, s az arcára gond ült. – A Jóslat minden példányát sikerült elpusztítanunk, kivéve egyet, mert az védelmet élvez.

– Most komolyan azt akarod velem beetetni, hogy az a kis-csaj képes megóvni a jövődölést... *tőled?!* – A dark lány hitetlenkedve húzta el a száját.

– Ez nem ilyen egyszerű – legyintett bosszúsán a férfi. – Lilith jelenleg még csak a Jóslat létezéséről sem tud. Az utolsó példány azonban valahogy kapcsolódik a személyéhez, ezért kell a közelében keresnünk. S mivel Lilith megjárta a démoni dimenziót, s vissza is tért onnan, így minden, ami kapcsolatban van vele, bizonyos mértékig szentté, vagyis az akaratommal szemben védetté vált.

– Védetté, de nem elpusztíthatatlanná! Nyugi, nagyfiú, nem lesz itt semmi gáz. Lehet, hogy a Jóslat most még képes elrejtőzni előled, de pont az vezet majd a nyomára, ami jelenleg bújtatja. Azt mondd, Lilith közelében kell lennie?

– Képletesen... Igen. A lányhoz köze van, ez biztos, csak épp nem tudom, miként.

– Megoldjuk – mondta a dark lány, akin a bőre és az izmai valahogy „rosszul álltak”, mintha a testét egy számmal kisebb csontvázra illesztették volna; cipője orrával megbökte a csonka Bibliát. – Tetszett, amit az előbb csináltál. Pokoli bűvésztükk, lángoló lapok, hú! És egyesek még azt hiszik, hogy te soha nem érintheted meg a Könyvek Könyvét.

– Babona! – bugyogott fel a mély zengésű röhögés a Fenevad torkából. – Most te jössz!

A lány felemelte a kristálygömböt, és könnyed mozdulattal a falhoz csapta azt. Millió csillámló cserép borított be mindent, szikrázva szórva szét a redőnyök résén át beszüremelő fényt.

– Őt pedig add nekem! – bökött állával az ájult csinibaba felé, s belemarkolva annak dús, gesztenyebarna hajába, magasra emelte az eszméletlen testet. – Megmutatom neki, mi az igazi vuduzás. Elvégre ezért kereste fel a jósnőt, nem igaz?!

* * *

A Megyeri temető fölé puha, sötétszürke felhőpaplanok terültek. Október elején már lehetett benne reménykedni, hogy a hideg, lusta esőcseppeket könnyű, fehér hópelyhek váltják fel. Ez a remény azonban most is megcsalta az embereket, így a temetésre érkezők sárban tapicskoltak, és dideregve húzták össze magukon zörgő esőkabátjaikat.

Egykedvűen hallgattam, amint a cseppek komoran kopogtatják a fekete esernyők tetejét. A pap ingerült, kapkodó szavakkal sorolta, miért is kell szeretettel emlékezni az elhunyra, akiről valójában – ebben biztos voltam – a nevén kívül semmit sem tudott. Igaz, ha valaki a szertartás előtt közölte volna velem, hogy Sebők asszony tenyér- és kártyajóslással, halottidézéssel, valamint rontások levételével, sőt, átokszórással kereste a kenyerét, ő akkor is éppilyen dühöt érzett volna a reverendája alá csurgó eső miatt.

– ...ne keseregjetelek, hisz meg vagyon írva: boldogok, akik...

A kenetteljes kántálástól kirázott a hideg. Előrébb hajoltam, elszakítva vállamat a magasra épített családi kriptá oldalától, aminek keskeny tetőpereme valamelyest megvédett az égből hulló nedvességtől, és szemügyre vettem a nekem háttal álló atyát. A hurkákba gyűrődő, hájas tarkó fölött, a gyér hajzatba egy villogó tekintetű *belf* koboldtörpe csimpaszkodott. A restség, tunyaság és önimádat egykori fődémona, Belfegor légiójába tartozó kis lény egyfolytában röhögött, miközben bal kezével ocsmányságokat

mutogatott a gyászolók felé. Rajtam kívül persze senki nem láthatta a dögöt. Én pedig már éppoly közönyösen vettem tudomásul a belf jelenlétét, mint mikor macskát látok sündörögni a halfeldolgozó közelében.

– ...szeretett halottunkra emlékezve töltsön el minket a boldogság, hisz oly tiszta életet élt, amiért bizonyára a legnagyobb jutalomban részesül odaát...

Valaki a koporsó közelében felzokogott – vagy inkább zokognak igyekezte álcázni a röhögést? Az utóbbi hónapokban, mióta kiségitő temetőcsőszként dolgoztam Anyu mellett, számos búcsúztató szertartást néztem végig. Nem mintha örömöm leltem volna mások fájdalmában, de valahogy megnyugtatót a gondolat: én tényleg *tudom*, hisz *látom*, hogy igenis létezik az a másik világ! Legalábbis a démoni fele biztosan, mert az asztráltér förtelmes kis fattyai mindenhol ott tobzódtak, ahol az embereket különösen nagy öröm vagy bánat érte.

Ebben a mai temetésben azonban volt valami különös. Szorosan összefontam mindkét karomat, mintha csak önmagamat akarnám átölelni, és lassú léptekkel közelebb mentem a paphoz. Akárki volt is ez a szegény Sebők asszony, akinek feje fölött most egyhangúan kopogott az esőverte koporsó fedele, sokan ismerték és kedvelték, vagy legalábbis fontosnak tartották, hogy eljöjjenek a búcsúztatására. Megfigyeltem, hogy a gyászolók között egyetlen férfi sem akadt, a nők legtöbbször pedig ötven év fölött járt. A tekintetükből elkeseredettség, beletörődés és csendes fájdalom sugárzott. A nyakukat egy-egy *penetra* fattyú hosszú, ragacsos farka szorongatta.

Éppolyan, amilyen Anyut is gyötri!

Az Abaddon fődémon seregéből származó, sűrű bőrű fattyak egymással kvartyogtak, miközben gazdáikból szép lassan kipréselték az utolsó keserű könnyecppet is. A nyitott sírgödör körül fojtoga-

tó mosdatlanság-szag terjengett, amit ezek a kis férgek árasztottak magukból. Legszívesebben előkaptam volna a kertésznadrágom mély zsebébe rejtett Exi-lapocskákat, hogy annyit űzzek el, amennyit csak bírok, mielőtt a döbbszél gyászolóknak lefogna.

Persze a „vak” nők és férfiak azt hinnék, megőrültem, hisz ők nem tudnak a nyakukban ülő démonfattyakról. Csupán a napjainkat kitöltő végtelen keserűséget és reménytelenséget érzik, amit a penetrák oltanak beléjük.

– ...vegyünk hát méltó búcsút...

„*Mindjárt vége*” – gondoltam. – Akkor majd leeresztik a koporsót, és a fiúk sáros földet lapátolnak rá. Rengeteg koszorút hoztak, de a virágok ebben a szottyos időben hamar elfonnyadnak és rohadni kezdenek. Lesz dolgunk Anyuval, míg mindegyiket a konténerekhez...

Csak ekkor láttam meg a lányt, pedig borzas, pink kabátkájában kirítt a fekete tömegből. Gesztenyebarna haja csapzottan tapadt sápadt arcára, amin összekeveredtek a könnyek, az esőcseppek és a smink halványkék, elfolyt csíkjai. Első ránézésre beteg volt – másodikra halottabb, mint aki a koporsóban fekszik. Nem láttam rajta vagy benne semmiféle demont, mégis éreztem a rettegését, ami egyenesen az asztráltérből áradt belé, s már-már az örülettel volt határos. Aztán észrevettem a nyakán fityegő, apró kis ektoplazma-maradványt: nemrég még volt démona, de kiszakították belőle!

Valaki erősen markolta a lány könyökét. Kissé oldalra kellett lépnem, hogy lássam a fehér kezét, ami hosszú, fekete műkarmokban végződött. Azok az ujjak... Olyan ismerősnek, mégis idegennek tűntek. Akkora erővel szorították a vacogó lány könyökét, hogy a közelben állók időnként talán hallhatták is a porcok ropogását.

Sietve kutattam a kézhez tartozó arc után. A pap szenteltvízzel szórta meg a sárban tocsogó sírt, majd valaki bekapcsol-

ta a nejlonzacskó alá rejtett, ütött-kopott kazettás magnót. Reszegeve, nyöszörögve szólalt meg valami nyálzene. Csoda, hogy Sebők asszony nem rúgta fel a koporsója fedelét, tiltakozásul e megaláztatásért.

A lány sírt. Lehajtotta a fejét, amitől a haja úgy nézett ki, mint egy agyonáztatott, barna zuhanyfüggöny. Újabb lépést tettem oldalra, s akkor végre megláttam azt, aki fekete műkörmeivel a könyökét tartotta.

Összeakadt a tekintetünk.

A dús hajú, dark szépség épp azt súgta a zokogó lány fülébe, hogy:

– Nézd a koporsót! Nézz rá! Te is oda kerülsz, ha bárkinek elmondod, amit a jósnőnél láttál!

Fogalmam sem volt róla, hogy a széles, fekete rúztól csillogó ajkokról, vagy egyenesen a rideg szempárból sikerült-e le- vagy kiolvasnom a szavakat. Nem is érdekelt. Szédülni kezdtem, még hozzá annyira, hogy meg kellett kapaszkodnom az egyik fejfában.

„Te...?! Ez *nem lehet!* Te *nem lehetsz...*!”

A dark csaj továbbra is egyenesen a szemembe nézett, s fekete ajkai néma szavakat formáltak:

– Helló, Lilith!

Az üzenet jégvágóként döfött a koponyámba.

A pap biccentett a gyászhuszároknak, mire azok elkezdték leereszteni a koporsót. Bár máskor a gyászolók szinte mindig megvárták, míg a sírhant elkészül, a társaság most azonnal forgolódni, sutyorogni és oszladozni kezdett. A síró lány is mozdult, engedelmeskedve a könyökét szorító kéznek, s már el is tűnt. Erőt vettem magamon, és megkerülve a sírgödöröt, a gyászolók közé furakodtam. Azok gyanakodva, értetlenül bámultak rám: bizonyára azt hitték, jattot akarok kérni a későbbi takarításért.

Addig kerestem a lányt és kísérőjét, míg végül már csak a ragcacos göröngyöket lapátoló gyászhuszárok maradtak a közelemben. Önmagamra dühösen, elkeseredve álltam a szomorúfüzek alatt, és az öklömmel dörgöltem le a szempillámat csiklandozó esőcseppeket.

A dark szépség eltűnt, de én tudtam: nem lehetett más, csak is a barátnőm, akit láttam meghalni!

Igen, ő volt az: Synerella!

* * *

Bármennyit is dolgoztam napközben, az álom éjjelente sokáig elkerült. Az aprócska szobában a plafont bámultam, s örültem, ha a Kunhalom utcán elhajtott egy-egy kései autó. Olyankor a reflektorok szórt fénye átsuhant a bútorokon, szétoszlatta az árnyakat, és felkavarta a dermedtséget. Mióta nem szedtem a gyógyszereket, és Salamon doktor – pontosabban: Slomó, a grufti démonvadász – visszaadta a *látásomat*, teljesen összezavarodtam. Hol azt hittem, hogy ismét egykori elmebajom szórakozik velem, hol pedig azt, hogy a *látható* démonoktól nyüzsgő Város igenis valóság volt, s ami most körülvesz, csupán a Fenevad teremtette illúzió.

Mióta visszautasítottam Slomó ajánlatát, hogy csatlakozzam a grufti démonvadászokhoz, a doki nem jelentkezett. Az a néhány Exi-lapocska azonban, amit búcsúzóul a kezembe csúsztattott, folyton emlékeztetett rá, s mindarra, amit akkor este, a kriptá mellett állva mondott:

– Az otthonunkat elrabolták. Ami most körülvesz minket, az csupán aljas, kifordított hazugság, és ezt te is tudod, Lilith. A Fenevad és Synerella változtatták meg a Várost, hogy kitiltva innen a többi fődémont, ezentúl csakis az övék legyen minden halandó lelke. A régi világ emlékét kisöpörték mindenki fejéből, így a hatalmukat immár senki nem fenyegetheti. Pedig az apró démonok,

a penetrák, hernyók és tapizók most is az emberekben laknak, csak épp láthatatlanul.

Szavai minden éjjel ott kongtak a vén faliórában, az öreg ruhásszekrény recsegésében... És Anyu fáradt, száraz szuszogásában, amit a benne lakó penetra fattyú motozása kísért. Ha ez a kis dög nincs folyton a szemem előtt, akkor talán elfeledkeztem volna Slomóról. Más emberekben persze akkor is látom a bennük lakó szörnyetegeket, de az... Az valahogy nem zavart.

A hátsó kertben álló aprócska épület, ami az albérletünk volt, békés szigetnek számított. A kedves házinéni hetente egyszer friss süteményt sütött, s mindig hozott kóstolót. Benne nem lakott démon. Talán túl tiszta és egyszerű volt a lelke. Nem tudom. Az biztos, hogy Anyu penetrája mindig fújt és prüszkölt, ha meglátta.

Kamion dübörgött végig a Kunhalom utcán. Reflektorai a szokásosnál is erősebb fényt küldtek be az ablakon, s amint az át-suhant rajtunk, megláttam Anyu démonát. A vállán ült, s azon ügyködött, hogy újabb rémálmot teremtsen. Felkönyököltem, és egyenesen a vörös szemekbe néztem. Ettől általában zavarba jött, dühösen horkantott, majd visszavonult. Tudta, hogy látom őt, és akad nálam néhány Exi. Eleinte kifejezetten rettegett tőlem, mert azt hitte, az első adandó alkalommal kiűzöm őt Anyuból. Azután rájött, hogy nem fogom bántani, mert attól félek: a Fenevad nyomban megérezné a szertartást, és eljönne, hogy bosszút álljon. Ettől kezdve csendesesen és állhatatosan gyűlöltük egymást, de betartottuk a három lépés távolságot.

A penetra elbújt Anyu háta mögé. Azt hittem, reggelig végre nyugton marad, de tévedtem. Már épp sikerült volna elaludnom, mikor meghallottam, hogy az apró fattyú leugrik az ágyról, és át- oson a szobán. Miközben piciny lábai a hajópadlón tapicskoltak, folyton morgott, vicsorgott és káromkodott.

Kitakaróztam, hogy utánamenjek. A konyhába tartott, ahol felmászott a székre, majd az asztalra, és nekiesett Anyu nagy, kopott műbőr táskájának. Halványlila segédfogalmam sem volt róla, mi a fenét akarhat. Az apróbb démonfattyak, mint a penetrák, hernyók és alkeszek soha nem szoktak eltávolodni attól, akit egyszer sikerült megszállniuk. Anyu gyötrő szörnyetege azonban most nem csupán *bátran*, de kifejezetten *őrült módon* cselekedett, hisz tudta, hogy látom és könnyedén elintézhetem.

Az ajtó félfájába kapaszkodva léptem át a széles küszöböt. A kő hidege meztelen talpamon át felkúszott a lábszáramon, és libabőrt varázsolt a testemre. Kintről alig szűrődött be fény. A Kunhalom utca ostorlámpáit a környék agyhalott kölykei rendre kicsúzlították, ezzel tiltakozva a bennük tomboló, kamaszkori zavarodottság ellen. Szerencsére a házinéni mindig égve hagyta az ajtaja fölé szerelt lámpát, mert meggyőződése volt, hogy annak fénye elriasztja a betörőket – bár rejtély, mi-féle logika alapján.

A penetra ragacsos mancsai addig lökdösték a táskát, míg az fel nem borult. Anyu pénztárcája, munkáskesztyűje s még néhány kacat a viaszosvászon terítőre esett. A démon egyre dühödtebb morgással, vicsorgással tűnt el a többi holmi között, s végül egy vastag, fekete könyvet rángatva, vonszolva jelent meg ismét.

A borítón kopott, hamis aranyozású betűk hirdették, hogy a Szent Biblia egy példánya az. Talán kapta valakitől (a temetőbe járók némelyike olykor fura dolgokkal lepi meg az ott dolgozókat, mikor a bánat elveszi az eszét!), vagy találta a sírok melletti padok egyikén. Önmagában már az is kiakasztó volt, hogy hazahozta, hisz tudtommal soha életében bele se nézett.

A penetra viszont igen! Pontosabban kinyitotta, majd rögvést megragadta az utolsó oldalakat, és mielőtt bármit tehettem volna, veszett dühvel tépkedni kezdte azokat.

S ekkor történt valami, amire azóta sem találtam magyarázatot. *Velem* történt, vagy inkább mélyen *bennem*. Anélkül mozdultam, hogy át kellett volna gondolnom, mit teszek. A konyha hálszoba felé eső falánál, az ajtó mellett állt a tálalószekrény, ami már akkor divatjamúlt lehetett, mikor a tervezője megálmodta. Kirántottam a legszélső fiókot, s kezem tévedhetetlenül rátalált a zsebtükörre, amit Anyu soha nem használt, de azért eltette, hát ha jó lesz még valamire.

Igaza lett! A tükörrel a kezemben szinte átugrottam a konyhán. A penetra fattyú, aki körül immár tucatjával hullottak a finom bibliapapír fehér fecnizei, vicsorogva kapta rám a tekintetét – majd félelmében felvisított. Elé tartottam a tükröt, s nem törődve velem, hogy felébredhetem Anyut, rákiáltottam:

– *Me phandavel ande glinda!*²

A konyhát mély, bűgő hang töltötte be. A tálalóban összekocantak a tányérok, a poharak és az evőeszközök. A talpam alatt a kőpadló finoman rázkódni kezdett, s láttam, amint a csillárra ragasztott légyapapír csíkjai kilengenek. A penetra úgy visított, mint akit elevenen nyúznak, s bizonyos értelemben ez is történt. Apró, sötét testének körvonalai elmosódtak, megnyúltak, és a tükör felé kezdtek áramlani.

– *Me phandavel ande glinda!* – suttogtam-sziszegtem újra az ősi varázsigét. A mellkasomat majd³ szétfeszítette a düh, amit akkor kezdtem érezni, mikor megláttam, mit művel a fattyú a könyvvel. Közben viszont tudatom egy része csodálkozva figyelte haragtól izzó lényemet, s nem értette, miért teszem, amit teszek.

A penetra teste szétkenődött a levegőben, és lassan belefolyt a kezemben tartott tükörbe. Mikor az utolsó molekulája is eltűnt, az edénycsörgés és remegés is megszűnt.

2 Kb.: Tükörbe zárlak! – (roma)

– Te meg mit csinálsz itt? – szólt Anyu a hátam mögött. Megfordultam. Álmosan, kócos hajjal és zavartan állt a küszöbön; fehér pongyolájában úgy festett, mint egy eltévedt kísértet. A tarkójáról a bal vállára lógott a penetra elszakított *köldökzsinórja*, de az ektoplazma máris zsugorodni, sorvadni kezdett. Tudtam: mire felkel a nap, már nyoma sem marad, hisz a démonúzést szabályosan hajtottam végre.

– Semmi, csak... – A kezemben tartott tükörrre pillantottam. – Viszketni kezdett a homlokom, s azt hittem, megint egy pattanás.

– *Ezért* versz fel az éjszaka közepén?! – bámult rám hitetlenkedve, majd megfordult és az ágyhoz ment. – Nem érzem magam valami jól. Kérlek, hagyj aludni!

– Bocs, Anyu – suttogtam. – Csendben leszek.

Visszafeküdt, és álláig húzta a takarót. Látszott rajta, hogy valóban rosszul van, ami nem csoda, hisz az imént üztem ki belőle megszokott démonát.

Ismét a tükörrre néztem. Az ezüstös foncsoron túl, mint valami üvegketrebe zárt állat, ott őrzöngött a penetra. Két öklével verte a létsíkokat elválasztó, átlátszó falat, s hangtalanul üvöltött. A válla fölött bepillanthattam a démoni dimenzióba...

A penetrát hirtelen valami hatalmas, irtózatosszerű erő söpörte félre, s én egyenesen Abaddon fődémon brutális pofájába bámulhattam. Forró levegő borzolta a hajamat, a torkom összeszorult, megtántorodtam. Tudtam persze, hogy a Fenevad által száműzött fődémonok nem törhetnek át egy közönséges kézitükroön, Abaddon iszonyatos dühe mégis majd' halálra rémített. Ujjaim elengedték a tükröt, ami a konyhaköre csapódott, és darabokra tört.

Anyu halkán felnyögött, de úgy tűnt, máris mélyen alszik. Összesöpörtem a cserepeket, és a Biblia kitépett lapjaival együtt a szemetesvödörbe szórtam mindet. Néhány apró szilánk ugyan a talpamba fúródott, de nem érdekelt.

Kézbe vettem a megcsonkított Könyvek Könyvét, és körülnéztem a lakásban. Csupán az ösztöneim súgták, hogy rejtsem el, s bár a józan eszem értetlenül fogadta a dolgot, mégis engedelmeskedtem a késztetésnek. Végül a szobában álló hatalmas ruhásszekrény mellett döntöttem. Miután kijöttem a kórházból (vagy a gruftik várlabirintusi rejtekhelyéről?), a naplóimat is oda rejtettem. A szekrény aljának kijárt két deszkája, s azok alatt rengeteg titkos holmi elfért.

Nem Anyu elől dugtam el a naplókat! Valójában a rejtett rekesz a mi közös titkunk volt: ő is ott tartotta mindazt, amit másoknak soha nem akart megmutatni. Ahogy most a szekrény előtt térdeltem, megpillantottam azt a selyemszalaggal átkötött levélköteget, amit Anyu akkor sem volt hajlandó kidobni, mikor megkértem rá.

Smaragd néni levelei.

Mikor még Apával éltem, és úgy tudtam: félárva vagyok, ez a gonosz, vén szipirtyó – aki a Krisztinavárosban, a szomszédunkban lakott – folyton zsarolta Anyut. Pénzért cserébe leveleket írt neki, amikben mindenről beszámolt, ami velem történt: betegségek, sulis, ócska kis pletykák.

A titkos rekeszbe tettem a Bibliát, majd kibontottam és lapozgatni kezdtem a leveleket. A szálkás betűket alig láttam, de hisz már úgymint fejből tudtam az összes bekezdést.

Hogy mi volt az a sor, ami miatt sírni kezdtem, arra már nem emlékszem. Biztos, hogy Apuval lehetett kapcsolatos, mert hirtelen rettenetesen hiányozni kezdett. Tudtam, hogy a benne lakó alkesz démon azóta is gyötri őt, de mégis...

Egyik tenyeremet a levelekre, a másikat pedig a széttépett Bibliára fektettem. Az utóbbit jéghidegnek, az előbbi forrónak éreztem.

„Látnom nem elég!” – hasított belém a gondolat. – *„Én tudni akarok! Amíg nem találom meg a helyemet ebben az új világban,*

addig... Addig csak egy helyben zúgok, vergődök és bolyongok, mint a méreggel befújt légy.”

Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor döntöttem.

* * *

Másnap Anyu ágyban maradt, és megkért: szóljak Szabó úrnak, a temető igazgatójának, hogy szabadnapot kér. Megtettem, s egyben én is elkéredzkedtem, azt hazudva, hogy rá kell vigyáznom, mert megfázott és lázas.

Ezután nekivágtam a Városnak. Busz, villamos, a Keleti pályaudvartól a Délig pedig a kettes metróval zötykölődtem. Az Alkotás és a Nagyenyedi utca sarkán elbizonytalanodtam. Az autók irtózatossá zajjal, fojtogató benzingőzt pöfékelve tülekedtek minden sávban, s a járdák is zsúfolásig teltek emberekkel.

„*Valóban ezt akarod?*” – kérdeztem magamtól, miközben lehajtott fejjel, a cipőm orrát bámulva ballagtam az októberi csökörgésben. Körülöttem mogorva emberek, mogorva házak és csakis számomra látható, mogorva démonok sodródtak titokzatos végzetük felé.

A tízemeletesek közé érve reménykedni kezdtem, hogy Apu talán nincs is otthon. Hónapok óta nem hallottam róla semmit, így esetleg találhatott valami munkát, vagy leugrott a közértbe, hogy beszerezze a démona által megkövetelt, napi piaadagját. Megfogadtam magamnak: csak egyetlenegyszer fogok csöngetni (a kaputelefon már akkor sem működött, amikor még itt laktam – azóta lehet, hogy a bimbamot is szétverték az önkéntes *területrendezők*), s tízig... Nem! Húszig számolok. Ha Apu ezalatt nem nyit ajtót, lelépek, és soha többé nem keresem őt.

A bérházunk állapota ledöbbsentett. Abban a régi világban, mielőtt a Fenevad elűzte vetélytársait, és homályt borított az emberek szemére, hogy ne lássák a rajtuk élősködő démonokat, sokkal nagyobb volt a tisztaság és a rend. Ez különös! Úgy

tűnt, az ocsmány, sokszor förtelmes fattyak látványa arra készítetett mindenkit, hogy legalább a maga környezetét igyekezzen széppé tenni, s a szépséget megőrizni. Most azonban, hogy „vak-ká” lettek, maguk kezdtek undorító falfirkákat, bűzlő szemétkupacokat, gyanús foltokat hagyni a járdán, a bérházak sarkán, a szemeteskonténerek körül és a lépcsőházakban.

A kaputelefon kibelevve, rozsdásan lógatta belsősegeit. Igaz, hogy szükség sem volt rá, mivel magát a kaput is leszakították. A cipóm alatt üvegserepek ropogtak, ahogy beléptem az előtérbe. Eszembe sem jutott, hogy a lifttel próbálkozzam. Az emlékek úgy kavarogtak bennem, hogy meg kellett állnom, nehogy ismét szédülni kezdjek. Azután nekivágtam a lépcsőknek.

Máskor keserves óráknak, most azonban csak még keserve-
sebb perceknek éreztem, míg felértem a hatodik emeletre. Azon-
nal kiszúrtam, hogy Smaragd néni lakásának ajtajára rácsot sze-
reltek: valaki tehát beköltözött, s az a valaki gyűlöli a váratlan
vendégeket!

– Mit akarsz itt?

Apu hangja korbácsként vágott az arcomba. Hirtelen arra sem emlékeztem, mikor nyomtam meg a csengőt, hallottam-e a hang-
ját, és hány perc telt el, míg kinyílt az ajtó.

– Azt kérdeztem, mi a rákos ótvart keresel itt?!

Apu az alumíniumlemezzel fedett küszöbön egyensúlyozott, mint valami idióta lég tornász, aki csak hiszi, hogy fenn van a tra-
pezon. Alkesze már megkapta aznapi első, letaglózó adagját, s most
tétován, ingerült vigyorral a képén derengett Apu tekintetében.

– Én csak... Beszélni szeretnék veled – nyögtem ki végre.

– Frászt! – jött a válasz. – Mit akarsz te tőlem egyáltalán?
Én már semmit se... Te meg itt nyomod a csengőt. Ne nyomjad!

Erre nem voltam felkészülve. Számítottam rá, hogy Apu el-
lenségesen fogad, be sem enged, sőt, arra is, hogy meg akar ütni.

Azzal viszont képtelen voltam bármit is kezdeni, hogy az alkesz immár teljesen pépessé tette az agyát.

– Szeretnék bemenni – mondtam. – Szabad?

Hátratántorodott az ajtóból, s nekitámaszkodva az előszoba falának, széles karmozdulatot tett.

– Parancsoljál! Elvégre te is itt... Ez a te otthonod is!

Majdnem elsírtam magam. Apu mocsos melegítőben, sárga és zöld foltokkal tarkított atlétatrikóban és olyan házipapucsban volt, amin látszott, hogy az utcára is kijár benne. A lakás ugyanígy az alkesz démon ízlését tükrözte. Búzló szemétkupacok, poros, olajos, ragacsos kacatok és üres üvegek mindenfelé. A konyhaasztal közepén kalapáccsal szétvert, megolvadt mikrosütő, mellette penészes pizzásdobozok.

Apa lökdösve terelt a nappali felé. Még a vastag kabáton keresztül is éreztem, mennyire remeg, szinte rázkódik a keze. Lopva belestem egykori szobám résnyire nyitott ajtaján: a falakon még mindig ott csüngtek ködgrufti-életem emlékei: szakadt Marilyn Manson plakát, szegeceses kutyanyakörv (soha nem vettem fel, pedig Synerella százszor is kérte) és a pentagramma mintájú selyemsál. Másrészt viszont a szobám leginkább egy szemétkerakathoz vált hasonlatossá: Apu mindent oda hajított be, amire már nem volt szüksége.

– Itt van! – kiáltotta, mikor – megelőzve engem – betámolygott a nappaliba. Sietve követtem, hogy lássam, miről beszél. – Itt van megint! Vagyis... Nem! Nem itt, hanem ott, odakinn! Én láttam őt!

Először a szomszéd lakással közös falra mutogatott, majd a rongyos függönyökkel fedett ablakra, az utca irányába.

– Te sem hiszed, mi?! – bámult rám, borostás arcát vakarászva fekete gyászcsíkos körmeivel. – Senki se hiszi, hogy visszajött.

– Ki? – léptem előre. – Kiről beszélsz, Apu?

Megint a szomszéd lakás felé intett, de annyira tétován, mintha annak a hatalmas felületnek az irányát sem tudná biztosan belőni.

– Hát ő! A vénasszony, akit agyonvágtam! De azt se hitték el nekem... Hogy én tettem, azt se! Látod: szabad vagyok! Elengedtek. Más vért izzad, hogy kitalálja a tökéletes gyilkosságot, mégis lesittelik. Én meg...! Csak az a baj, hogy visszajött.

Apu búsan lerogyott a kanapé szélére, és két tenyerébe temette az arcát. Szántam és gyűlöltem egyszerre. Az alkalos halkan vinnyogva, hörögve gyűjtögette a könnyecskéket, hogy meghasson, de én már ismertem ezt az ócska színjátékot.

– Apuka – guggoltam le elé. – Azt mondod, Smaragd néni visszatért? Hiszen őt eltemették! Nem emlékszel?

– A szomszéd lakásban most valami öregúr lakik. Ja, egy vén giliszta, akinek tiszta ezüsből van a járókerete.

– Szóval a néni mégse...

– Láttam őt, a francba már! – Úgy üvöltött rám, mintha a szájából fröcsögő nyálcsöppekkel akarna elsöpörni. Szemében az alkalos démon skarlátvörös gyűlölete izzott. – Más az arca neki. Olyan, mint... Nem emlékszem a nevére, de úgy néz ki. Pont úgy, csak épp a vénasszony bőrébe bújt bele. Ezt se hiszed, mi?! Akkor meg takarodjál! Mit akarsz? Ide már nem költözhetsz be! Te már nem laksz velünk!

Felálltam, és kezemet a kabát zsebébe süllyesztettem. Egész eddig a pillanatig nem voltam benne biztos, hogy miért akartam felkeresni Aput. Most viszont már semmi másra sem vágytam, mint végrehajtani a démonűzést, ahogy éjszaka Anyun is. Ha a Fenevad megérzi, s bosszút akar állni miatta, most már úgyis mind egy, de legalább apageként halunk meg.

Az alkalos – ezt tisztán láttam Apu tekintetében – hirtelen ráébredt, hogy mire készülök.

– Nem teheted! – szólalt meg félreismerhetetlen, túlvilági hangján. Az én apám duzzadt ajkai mozogtak, de a démonfattyú használta őket.

– Miért ne tehetném? – kérdeztem.

– Belehalna!

– Az is jobb, mintha te uralkodsz rajta.

– Te tiszteled az életet!

– Az életet igen – mondtam. – Az értelmetlen vegetálást, a szennyben való fetregést nem!

– Mielőtt kiüzől, összeroncsolom a szívét! – fenyegetőzött a dög.

– Nem lesz rá időd. – Ujjaim rásimultak az ezüst Exi-lapocskára. Ha sikerül pontosan céloznom, és egyből Apu homlokára tudom nyomni...

– Nem hallottad, mit mondott? – vicsorogta az alkesz. – Sma-
ragd néni visszatért!

– Hazug látomás, amit te ültettél a fejébe.

– Biztos vagy benne?! – Csikorgó kuncogás karistolta a levegőt.

– És ha mégsem? Ha a vénasszony teste kikelt a sírból, hogy elkapjon bennete...?

Úgy éreztem, a Városban senki nem lehet most nálam gyorsabb. Jobb kézzel előkaptam az Exit, és ugrottam, hogy rányomjam azt Apu homlokára. Ajkaim már formálták a mágikus parancsot:

– *Exi ab...!*

Az alkesz azonban megelőzött: túlságosan bíztam benne, hogy a kora reggeli pia eltompítja a reflexeit. Apu felemelte a karját, és vasmarkával elkapta a csuklómat. Ujjai olyan erővel szorították a kezem, hogy az Exi azonnal a padlóra hullott.

– Megmondtam: ő az enyém! – rikácsolta a démonfattyú. Az Apu szájából hömpölygő szeszbuhtól megsédültem, de a szabad kezem máris új Exi után kutatott. Ha csak kicsit lassabb lett volna az az átkozott dög...

– Enyém! – üvöltötte, majd Apu kezével gyomron vágott. Úgy szaladt ki belőlem a levegő, mintha vaspöröly sújtott volna rám, s a helyét nyomban izzó fájdalom töltötte be. – Az apád örökre az enyém!

A csuklómnál fogva a padlóra rántott, s mire felfogtam, mi történik, már fölém térdelt.

– Minek jöttél ide, démonvadász? – sikoltott az alkesz eszelős gyűlölettel. – Tudod, mióta elköltöztél, az apád végre teljesen nekem szentelhette magát. Néha persze sírdogált az ő pici, édes kislánya után, de néhány korty elfeledtette vele a fájdalmat. Erre most beállítasz, és van képed Exivel hadonászni?! Azt hiszem, itt az idő, hogy ezt a programot végleg töröljük a naptárunkból!

Miközben a bevadult alkesz beszédet tartott, én kapálózva, karmolva és rugdosva próbáltam megszabadulni Apu rámnehezedő súlyától. Majdnem sikerült! Mikor oldalra billent, megfeszítettem a csípőm, de a kabátom szárnya beleakadt valamibe, és viszszarántott.

Apu ekkor mindkét kezével megragadta a nyakam.

– Most vége, kislány! – fújtatott az alkesz. – Mondj szépen pápát!

– Pápá!

Ez a hang nem az enyém volt. Éles, dobhártyaszaggató visításnak tűnt, amit egy szobán átsüvíto szék követett. A bútor telibe találta és egyből lefordította rólam Aput. Kapkodva álltam talpra, és iramodtam az előszoba felé, de mielőtt átléphettem volna a küszöböt, valaki félrelökött.

– Nézd máh, de sühngős! – ripakodott rám az imp. – Az embeh megmenti az életét, ehhe lelépne, mielőtt annyit mond: csummantlak éhte, köszike!

Hökkenten bámultam a kis fickóra. Ő azonban az előszoba közepén állva hirtelen félrehajolt, és mögém lesett, majd így kiáltott:

– Oké, a háládat később fogadom! Most olaj!

Súlyos tárgy repült el a fejem mellett, s tarolta le az előszoba amúgy is romos fogasát. Hátranéztem. Apu fél térdre tápászkodott, és a padlót borító kacatok között újabb olyan holmi után kutatott, amit hozzám vághatna. Az arcán keresztben a szék véres, gyorsan lilába boruló nyomot hagyott.

– Ez az ember az enyém! – nyüszítette az alkesz démon.

Az imp közben már feltépte a bejárati ajtót, én pedig utána vettem magam. Zakatoló szívvel, lihegve robogtunk le hat emeletet, s közben mindvégig hallottuk Apu rekedt ordítózását, ami bizonyára az egész házat felverte.

Odalent sem mertünk megállni. Átvágtunk a park rozsdás faleveleket hullató bokrai között, ki a Böszörményi útra.

– A villanyos! – sivította az imp, s kurta karjával a tovasuhanó, sárga járgányra bökött. Követtem őt, bár nem értettem, mit akar. Xilka azonban még futtában is jobban megfigyelhette a dolgokat, mint én, mert kiszúrta, hogy a villamos hamarosan megáll, s így sikerült felugranunk rá.

Mikor végre leültünk, percekig csak zihálni tudtunk. A torok pokolian fájt ott, ahol Apu megszorongatta, és a külsőm is meglehetősen zilált lehetett, de nem érdekelt. Most csak egyetlen dologra voltam kíváncsi:

– Honnan a patkánykavarta csatornaléből kerültél elő, Xilka?

Az imp legyintett, s miközben a maszatos ablakon át a maszatos Várost bámulta, csak ennyit mondott:

– Hosszú és öhdögi soha van annak, csajszi!

Nyolc

A villamosról végül az Apor Vilmos térnél szálltunk le. Útközben Xilka mindvégig némán bámult kifelé az ablakon. Hagytam, hisz beszélgetni a többi utas előtt, akik nem látták őt, úgyszólván ostobaság lett volna. Így legalább volt időm rá, hogy alaposabban megnézzem az impet, s amit láttam, az bizony megdöbbenett, sőt, szorongással töltött el.

Egykori barátom szörnyen megváltozott. Elsőként a bal arcán éktelenkedő, elborzasztó égési sebek tűntek föl, amik ugyan már teljesen begyógyultak, de örök nyomot hagytak rajta. Két apró kezén számtalan régebbi és friss forradás, zúzódás és karcolás látszott, mintha olyan helyen élne, ahol gilykos esapdák veszik körül, s neki – ha ki akar jönni a napfényre – át kell verekednie magát közöttük. (Később kiderült, hogy ez az elképzelésem pontos volt: Xilka az utóbbi hónapokat a Város csatornahálózatának mélyén töltötte, patkányok és emberi hulladék között.)

A legfeltűnőbb és leghátborzongatóbb változás mégis az imp tetekében látszott. Miután a szervezetemből kitisztultak a gyógyszerek, sorra visszatért minden emlékem. Ezek közül a legkedvesebb Xilka vidámsága, cserfes nemtörődömsége és mókás magabiztossága volt – mindennek most nyomát sem láttam! Velem szemben, a villamos kopott, koszlott, filctollal telefirkált ülésén egy megtört, keserű, a Városra és lakóira (legyenek azok emberek vagy démonok) gyűlölködve tekintő imp ült.

– Gyehe! – szólt, sőt, parancsolt rám, mikor a sárga szerelvény halk elektromos bűgással megállt. Gondolkodás nélkül követtem. A gyomrom még mindig idegesen rángott, s akaratlanul is hátra-hátránéztem, mintha attól tartanék, hogy Apu követ minket.

„*Meg akart ölni!*” – zakatolt a fejemben. – „*Az apám végezeni akart velem!*”

Jól tudtam persze, hogy aki valójában az életemre tört, az az Apuban lakó alkesz démonfattyú volt. Mégis ahányszor felidéztem magamban a jelenetet, mindig Apu eltorzult, verejtékben fürdő arcát láttam magam előtt, s az ő ujjait éreztem a torkomon.

– Ehhe! – sürgetett Xilka, fürgén cikázva a járókelők között.

A parkolónál átkeltünk a Jagelló úton, majd jobbra, a Csörsz utca felé vettük az irányt. Hamarosan egy magas, fehérre meszelt kőkerítéshez értünk. Xilka letért a járdáról, és követte a fal vonalát, egészen egy emeletes épület tövéig. Ott lopva körülnézett (minden mozdulata arról árulkodott, hogy a rejtőzés nagymesterévé képezte ki magát), majd elmozdított egy hullámpalalemezt, amit látszólag valaki hanyagul a kőkerítés tövéhez támasztott.

A nyílás épp akkora volt, hogy négykézláb átpréselhessem magam a kőfal túloldalára. Sűrű, karmos ágakat nyújtogató bokrok közé érkeztünk. Xilka óvatosan kilesett, majd bólintott.

– Tiszta a levegő! – mondta. Végre előkecmereghettünk a bokrok alól.

A fehérre meszelt, magas kőfal egy temetőt vett körül. Aki idegen erre jön, és a járdán ballag el mellette, talán nem is sejtetheti, hogy az emeletes bérházak félkaréjában csodálatos, ősi sírkövek lapulnak. Azonnal kiszúrtam, hogy egyetlen keresztet sem látok, viszont a feliratok titokzatosan kanyargó, héber betűkből álltak.

– Itt nyugtunk lesz – ígérte Xilka, és elindult a katonás sorba rendezett sírkövek között. Szemben, a fehér falon túl magas, vöröstéglás épület állt. Egyedül annak ablakaiból vehettek volna minket észre, de ennyi veszélyt muszáj volt vállalnunk.

Az imp végül fáradtan leült egy fekete márványból készült kőtövéhez, és nekikoppantotta a tarkóját. Ezernyi kérdés kaparta a torkomat, de nem tudtam, melyikkel kezdjem. Én is leültem egy sírkő tövébe, s fázósan összehúztam magamon a kabátot.

– Mindenkit elveszítettem – szólalt meg váratlanul Xilka. Miközben beszélt, a sűrű keletet bámulta. Monoton hangjához állandó aláfestésként a Város forgalmának mormolása társult. – Synhella átka akkora éjjel, a Váhlabihihintus folyosóján majdnem megölt.

Remegő ujjai úgy érintették az arcán lévő hegeket, mintha azok most is fájnának.

– Elhohantam... Nem tudom, mehhe. Slomó és a ghuftik a közelben ohdítoztak, titeket kehesve. Bevaokoltam magam az egyik omlásban végződő folyosó sötétjébe, és elveszítettem az eszméletemet. Hetek teltek el úgy, hogy talán csak pehcekhe tétem magamhoz. Az átok bűze szehencséhe minden élőlényt, állatot és hovaht elűzött a közelemből, ezért nem faltak fel. Aztán...

Elhallgatott. Az eső ismét cseperegni kezdett, s nem volt hova behúzódnunk. Megmozdulni sem mertem, hisz láttam Xilkán, hogy borzalmas emlékei útvesztőjének legmélyén bolyong. Csodáltam az erejét és elszántságát, s hogy nem veszett ott, végleg belegabalyodva valós rémálmaiba.

– Húzó s idők voltak, az tuti! – csapott hirtelen a térdére, és az arcán gyilkos, keserű vigyor terült szét. – Azt hiszem, csupán a pincefalhól lekapahgatott penésznek köszönhetem az életemet.

– A penésznek? – csóváltam a fejem értetlenül.

– Annak! Más ehető ugyanis nem akadt a kezem ügyébe, a penészgomba viszont tele van penicillinnel, ami...

– Értem!

– Mindig is okos csajszi voltál – biccentett Xilka, majd folytatta a visszaemlékezést. – Mihe valamelyest összeszedtem magam, a Váhlabihintus teljesen átalakult, a ghuftiknak pedig nyomuk sem mahadt. A felszínhe botohkáltam, és semmit sem éhtettem. A világ, amit ismehtem, szétfoszlott, s helyette... Hisz te is tudod!

– A Fenevad tette – mondtam. – Ő változtatta meg a Várost.

– Igen, azóta ezt nekem is sikehült kidehítenem – fintorgott dühösen az imp, s komoran bámult maga elé. – Sokáig tahtott, míg megéhtettem, hogy nemcsak a gőzjáhgányok, démonoltók és a Váhos Mágustanács tűnt el, de maguk a földémonok sem léteznek máh. Legalábbis nem ebben a dimenzióban. Az embehek „vakká” lettek, átnéztek, sőt, átgyalogoltak hajtam. Mivel nem ismehtem az új világ szabályait, s az ehóm sem téht még vissza, óvatosnak kellett lennem. A ghuftik után nem kutathattam nyíltan, abban pedig biztos voltam, hogy te meghaltál. Amihe Synhellával készültetek, azt embeh nem élheti túl.

– Megúsztuk – sóhajtottam, igyekezve kirekeszteni magamból a démoni dimenzió iszonytató emlékét. – *Mindketten* megúsztuk, de ezt csak tegnap óta tudom.

– Nos, ehhe én máh kohábban hájöttem, cicabogáh! – Ahogy Xilka hozzám szólt, abban volt valami bántóan gunyoros. – A Fenevad és Synhella valamiféle megegyezéshe juthattak odaát. Hogy mihe, azt nem tudom, pedig igyekeztem minél több imppel és

kisdémonnal kapcsolatot tehemteni. El se tudod képzelni, csajszi, micsoda pokolbéli világot hejt ez a szép, új Váhos...

Xilka a földre bökött.

– ...odalenn, a mélyben!

– A csatornák...?

– Bizony! Meg a pincék és a methóalagutak titkos folyosói. Mind zsúfolásig teltek alsó- és középhendű démonfattyakkal, akik nagy hésze beleőhült abba, hogy elveszítette a főnökét. Nem mintha azelőtt díszpolgárok lettek volna, de most... Pehsze, nincs ezen mit csodálkozni! Mióta az első démonok az Eskü Hegyére tették a lábukat, és fellázadva tehemtőjük ellen, úgy döntöttek, hogy az embehek között akahnak élni, azóta semmit sem változtattak a hiehahchiájukon. A földémonok uhalkodtak saját légióik fölött, s meghatározták a kis- és középhendű fattyak minden lépését. Sőt, belőlük áhadt mindaz, ami egy démont démonná tesz. Ebben a világban azonban nincs kihez igazodniuk, hacsak nem hódolnak be a Fenevadnak vagy Synehellának.

– Synerella démonná vált?

– Synehella bizonyos értelemben mindig is démon volt: embeh, aki éppoly főhtelmes, mint egy démon. – Xilka harákkolt és kiköpött, mintha így akarná hangsúlyozni a véleményét; bár ezzel inkább csak a temető csendes lakói ellen követett el tiszteletlenséget. – Azt, hogy most micsoda, magam sem éhtem teljesen. Azok a démonok, akik odalenn élnek, javahészt összevissza beszélnek, zavahos elméleteket gyáhtva. A fentiek pedig, akik behódoltak a Fenevadnak, és így elnyehették a jogot, hogy továbbha is megszállhassák az embeheket, ők nem állnak velem szóba.

– Tegnap láttam őt a Megyeri temetőben – mondtam. – Látólag semmit sem változott, mégis...

– A Megyehiben? – röhögött fel halkán az imp. – Micsoda pófátlan egy bestia! Ugye tudsz hóla, hogy egykahi szomszédodat, azt a vénasszonyt is ott temették el?

– Smaragd nénit?

– Bizony ám! Tán csak nem az ő síhja köhül láttad bóklászni a bahátnődet?!

– Nem a barátnőm! – álltam fel hirtelen. – És nem... Nem ott láttam. Valami Sebők nevű asszony temetésére jött, mintha a gyászolókhöz tartozna. Volt vele egy halálra rémült lány is, akiből kitepték a démonfattyát.

– Éhdekes – mormogta Xilka. – Démonköhökben azt hebesgetik, hogy Synehellának van valami köze a te egykohi szomszédasszonyodhoz. Nem is kevés, és nem is akáhmilyen köze!

– Ezt hogy érted?

Az imp megrántotta a vállát.

– Többet én sem tudok – mondta. – Az azonban biztos, hogy a Fenevad és Synehella uhalják a Váhost. Sok fattyú szehint szövetségesek, mások viszont esküsznek há, hogy vetélytáhsak, sőt, ellenségek. Fhanc, aki megeszi az egészset, itt minden fejtetőhe állt! S ahhól tudsz-e, hogy a ghuftik egykohi központja most múzeum? Még hozzá egyszehhe két kiállítás is látható benne! Pehsze, máh akinek! Az egyiket báhki megnézheti, igaz, dögunalom: az embehek valamelyik hábohújának kacatjait mutogatják benne. A másikat viszont maga a Fenevad hendezte be, és csakis a látóknak mutatkozik meg! Az ám a show! A hégi Váhos emlékei köszönnek hánek a táhlókból: gőzjáhgányok, démonoltók, csemeteneveldék és elégedetten pöffszkedő földémonok thanszdimenzionális fényképei. Meg pehsze számtalan olyan táhgy, amihe itt máh alig emlékszik valaki: lávalöttyös üvegek, Exi-lapocskák... Tényleg, te honnan szehezted az Exit, amivel ki akahtad csinálni a fatehod alkeszét?

– Előbb te áruld el, hogy kerültél a lakásba! – mondtam, mire Xilka megint csak legyintett.

– A valaha liftkezelőként ott dolgozó impek egyike szólt, hogy felbukkantál. Most te jössz!

– Az Exiket Slomótól kaptam – feleltem lassan, s közben Xilka meggyötört arcát figyeltem. A szemében hirtelen mohó vágy csillant, de képtelen voltam rájönni, mi hajtja a sóvárgását.

– Igen! – bólintottam, mielőtt megkérdezhetne volna. – Tudom, hol van, és elviszlek hozzá.

* * *

Igyekezett minél kisebbre összehúzni magát, hogy így védekezzen a rúgások és ökölcsapások ellen. Térde az állát érte, háta meggömbült, izmai csecsemőpózban tartották.

– Nesze, okostojás!

– Ezt kapd ki, tetűkém!

– Kell még, he?! Kell még?

A négy srác beszorította őt a hatalmas, kongó fürdőszoba sarkába. Tamás már az ebédnél rájött, hogy ma újra verést fog kapni, hisz a Fiatalkorúak Javító- és Nevelőintézetének harmadik emeletén szinte tapintani lehetett a feszültséget. Már rég nem töprengett rajta, miként kerülhetné el az izomagyúak támadását. Néhány hét és fél tucat ütlegelés után megértette: nem kell ahhoz semmiféle különösebb indok, hogy elkapják.

A bekerülése után tehát minden régebbi „nevelt” őt kószoltgatta. Talán ha hajlandó lett volna szóba állni valamelyikükkel, akkor a hat hálóterem egyik klikkje befogadja és megvédi. Tamás azonban zsigerből undorodott ezektől a szerencsétlen, kistsíltú kölyökbűnözőktől, akik vacak betörések, rablások és verekedések miatt kerültek az Intézetbe. Más nyelvet nem ismertek, mint az erőszakét, s ő tudta, érezte, hogy nem való közjük.

Még akkor sem, ha a bíróság így ítélte. Oh, az a zsírfejű banda! Unottan bámultak rá a pulpitus mögül, s hallgatták az ügyész nő elhadart szavait:

– Kiskorú vádlott két társával fent nevezett éjjel apja villájába szalagolt a szintén kiskorú L-t, azon előre megfontolt szándékkal, hogy...

Három év a Fiatalkorúak Javító- és Nevelőintézetében. Harminchat hónap, amiből még alig telt el valamennyi, s ő már sokadszor fekszik itt, a zuhanyzó sarkában. A négy csávó kezdett fáradni, vagy talán csak unták, hogy nem ordít kegyelemért.

– Te, él ez még?! – ugrott hátra egyikük, s a hangja hisztérikus magasságokba szökött. – Ha megmurdelt, engem kicsinál az öregem!

A többiek röhögtek.

– Mér’ ne élne? A fejit nem rúgjuk.

Tamás tudta, hogy még nincs vége. Mindjárt felrángatják, hogy belenézhessenek a szemébe. Rettogást keresnek majd, amitől királynak érezhetik magukat. A szárnalmas férgek, ha fiatalkorúak is, mind erre vágnak: uralkodni, hogy rajtuk ne uralkodhassanak. Csakis azért gyűjtanak meg kukákat, vernek szét parkoló autókat, vagy ütlegelnek másokat, mert így akarják lerázni magukról saját szorongásuk bilincseit.

Valaki belemarkolt a hajába, s megpróbálta felemelni a fejét. Tamás a két öklével takarta magát, ezzel azonban csak újabb dührohamot gerjesztett.

– Mi van, nagyarc?! – üvöltötte a kettes kóter guruja. – Még mindig lesajnálsz minket, he?! Még mindig te vagy a vastag apuci menő fiacskája?

Irtózatos csapás érte a halántékát. A két karja lehullott, izmai elernyedtek. Csendes csodálkozással vette tudomásul, hogy most meg fog halni. Valaki leoltotta a villanyt.

– Hé, fiacskám, ébresztő! Nyisd ki a szemed, és nézz rám!

Tamás halkán felnyögött, majd köhögni kezdett. Minden mozdulat iszonyú kínnal járt, s ez nem hagyott semmi kétséget afelől,

hogy eltörhetett néhány bordája. A hang azonban, mely megnyugtatóan mélyen zengő és férfias volt, nem hagyta békén.

– Mindjárt jobb lesz, csak hallgass rám! – Erős, magabiztos kéz nyúlt a tarkója alá, és lassan, kíméletesen felültette. – Így, ez igazán remek! Tudtam én, hogy apád fia vagy! Makacs és sziklaszilárd, mint az én drága Satanachia barátom.

Tamás végre elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy kinyissa a szemét. Még mindig a fürdő sarkában kuporgott. Fölötte rozsdás zuhanyrózsa, a háta mögött vízkőtől sárga csempe, körülötte rengeteg vér. Úgy érezte, hogy az arca és a két keze a háromszorosára dagadt, s a bőr mindjárt szétreped rajtuk.

– Ezt idd meg! – parancsolt rá a férfi, aki mellette guggolt, s most egy műanyag kávéspoharat tartott a srác szétrepedt ajkaihoz. – Lassan, mert forró!

Ánizsos párát lélegzett be. Fogalma sem volt róla, mi lehet a pohárban, de már az illatától is jobban érezte magát. Habár a férfi előre figyelmeztette, ő mégis mohón kortyolta a pohár tartalmát. A krémes folyadék lávaként égette a torkát, s végül újra köhögni kellett. Mikor közeledni érezte a csiklandó ingert, felkészült a fájdalomra, de a bordái immár nem akarták átdöfni a tüdejét.

– Ugye, hogy jobb? – kérdezte a férfi, elvéve tőle az üres poharat. Tamás belenézett a fickó éjfekete szemébe, s nyomban vagonni kezdett. A Fiatalkorúak Javító- és Nevelőintézetének igazgatója meglapogatta a vállát, majd felegyenesedett.

– Megmaradsz, kölyök – nevetett mély, rekedt hangján. – Ugye mondtam, hogy ez a srác gránitból van!

Tamás csak akkor pillantotta meg a fürdő túlsó falánál álló lányt, mikor az igazgató oldalra lépett. Elsőként a térdig érő lakkcsizma, majd a fekete neccharisnya és a bőr miniszoknya nyűgözötte le. Csodálkozott, hogy a mindig szigorú öltözködési szabályok betartását követelő igazgató egyáltalán beengedte ezt a dark csajt az

intézetbe, sőt, hagyta a fiúk zuhanyzójában villogni. Tuti, hogy a hat hálóteremben hetekig más téma sem lesz, mint ez a sötét jelenés az ébenfekete hajával és a falatnyi topjával.

Aztán észrevette az egyik zuhanyfülkéből kilógó kart. Az ujjak görcsös mozdulatba merevedtek, a körmök pedig mintha felakarták volna szagatni a kövezetet. Azonnal ráismert a hüvelykujj tövénél barnálló bibircsókra: ez annak a srácnak a karja, aki belemarkolt a hajába.

Rögtön megértette, hogy mi történt, míg ő eszméletlenül hevert a földön. Borzadva kapta tekintetét a magas, szikár férfira, majd öklendezni kezdett.

– Ejnye, fiam, mondtam már, hogy szedd össze magad! – csóválta a fejét az igazgató. – Hát szabad így viselkedni egy ilyen csinos kislány társaságában?

Különös módon a férfi hangja lecsendesítette háborgó gyomrát. Épp azon törte a fejét, hogyan kéne megköszönnie az igazgató segítségét, mikor a dark csaj kopogó csizmákkal elindult felé. Tamás két tenyerét a csempéknek támasztotta, s gyorsan felállt. Ha őt is ki akarják csinálni, védekezni fog!

– Nyugi, hapsikám! – szólt a lány, s feketére festett szemhéja alól igéző pillantást vetett rá. – Azért jöttünk, hogy kivigyünk innen.

– Én még... – Tamás szájába édeskés nyál gyűlt. Szerette volna kiköpni, de nem merte, hát inkább lenyelte. – Én még nem töltöttem le a büntetésemet.

– Három év – bólintott az igazgató. – Annyit te itt nem bírnál ki élve, kölyök! Ez a környezet... Ezek a barbár ifibűnözők, akikben csupa kőagyú sargatanas, sabathan és abaddo démon lakik...

– Tessék?! – Tamás értetlenül fordult a férfi felé. – Maga meg miről...?

– Teljesen vak – szólt a lány, de a szavait inkább a csizmája orrának, mint valaki másnak szánta. – Ahhoz, hogy értelmesen tudjunk beszélni vele, előbb el kell végezni rajta a szertartást.

A srác fejében hirtelen összeállt a kép: az igazgató – a dark csaj – a kőagyúak meghaltak – démonok – szertartás...!

– Azt már nem! – kiáltott, s félretaszítva a lányt, az ajtó felé iramodott.

„*Ez valami rohadt szekta!*” – Vészriadó dübörgött a két halántéka között. – „*A diri is benne van! Ezek ki akarnak csinál...*”

A férfi laza mozdulattal nyúlt utána, és megragadva a tarkóját, arccal a falhoz szorította. Tamás testét ismét átjárta a fájdalom, bár ez közel sem volt akkora, mint mikor a fiúk rugdosták.

– Igazad lehet, Synerella – sóhajtott a Fenevad, akiről közben leolvadt az intézet igazgatójának külseje. – Ugye, nálad van a felszerelés?

– Természetesen!

A lány felcsippentette miniszoknyája bal szélét, s apró, fekete nyelű tórt húzott elő. Tamás a szeme sarkából látta a lámpafényben megcsillanó pengét, és ordítani kezdett, de a férfi továbbra is szilárdan tartotta.

– *Jöjj és láss! Jöjj és érezz!* – kántálta Synerella. – *A Fenevad erejével, a Fenevad akaratával szólítalak, és lemetszem szemedről a hályogot!*

Tamás újra biztos volt benne, hogy meg fog halni – s most nem is tévedett!

Őrjítő fájdalom villámlott keresztül a testén.

Mikor a kőpadlóra zuhant, már nem élt.

Azután kinyitotta a szemét, mély levegőt vett, és talpra állt – immár újra Tomasónak hívták.

Az emlékek gőzkalapácsként püfölték az elméjét. Apa, aki-ben Satanachia földémon lakott... A Cserje utcai villa, közel a

Budai Gyermekkorházhoz... Az Urbain Grandier atya Általános Csemetenevelde, ahova járt... Lilith! Édes Lilith, átkozott Lilith...! A lány, akit Szürkével és Pónival...

Szédelegve kapaszkodott Synerella és a Fenevad karjába.

– Kö... Köszönöm! – nyögte.

– Szóra sem érdemes, fiam! – mondta a férfi. – Apád mindig is kedvenc generálisaim egyike volt. Igaz, mára csupán egy nyavalyás apage roncs maradt itt belőle, de te majd kárpótolsz a veszteségért.

– Apa... – Tomasóba rémület hasított. – Apám elvesztette a démonát?!

– Így is mondhatjuk – vigyorgott a Fenevad. – Ha egész pontos akarok lenni...

– Ezt majd később! – szakította félbe Synerella, majd szinte anyáskodva fordult a sráchoz: – Most hazaviszünk. Újra *lát-ni*, miután hónapokig „vak” voltál, ez egyaránt megterheli a lelket és a testet. Azt javaslom, hogy amíg a villátokba érünk, tartsd csukva a szemedet. A Város látványa megölhet!

– Úgy lesz – ígérte Tomaso, s ahogy a lányra nézett, tekintetében ismét ott derengett a nyálkás bőrű, sima modorú tapizó.

* * *

Az öreg temetőt elhagyva Xilka újra csak megnémult. Hiába kérdeztem tőle, hogy mivel szeretne eljutni Újpestre (abból, amit korábban mondott, arra következtettem, a metrót inkább kihagyná), vagy azt, hogy enne-e valamit útközben, ő mindenre csak mordult, legyintett. Mikor azonban a Megyeri temető kapujához értünk, az imp hirtelen megtorpant.

– Ők gyakohi vendégek ehhe? – intett hegyes állával a járda mellett parkoló rendőrautó felé.

– Fogalmam sincs, mit akarhatnak – válaszoltam, s görcsbe rándult a gyomrom. „*Talán csak nem Anyuval történt valami?!?*”

– Az ott nem a mutehod? – bökött oldalba Xilka néhány perccel később, mikor már jócskán benn jártunk a temetőben. A rendezett, gyönyörűen parkosított sírok között csend honolt. A nőben, aki fenekével az egyik padnak támaszkodott, tényleg Anyut ismertem fel. A munkásruháját viselte: vastag kerétsznadrág, kopott pulcsi, kék kabát, gumicsizma. Szemben vele két férfi állt. Az alacsonyabbik szürke felöltőt és ódivatú, a tetején horpasztott, karimás kalapot hordott, míg a magasabbik prémgalléros rendőregenruhában feszített. Távolról úgy tűnt, barátságosan beszélgetnek. A két rendőr mögött (mert a civil ruhás bizonyára nyomozó lehetett) egy megdőlt sírkövet láttam.

– Nem gondolják az urak, hogy kicsit elkéstek a helyszíneléssel? – hallottam Anyu szavait, amint a ropogó murvával felszórt sétányon mögé értem. – Ez a lyuk legalább két hónapja itt díszleg.

– A hullák nem szaladnak el – röhögött az egyenruhás. Önálló gondolatoktól mentes, szinte üres tekintetében egy sargatanas démon sötét árnyát láttam mozdulni. Biztosra vettem, hogy a régi Városban éppúgy grammaton volt, mint ahogy itt rendőr; csupán az egyenruhája változott.

– Tisztelni kéne a holtak nyugalalmát – jegyezte meg Anyu keserűen.

– Ebben önnek tökéletesen igaza van, asszonyom – szólalt meg ekkor a nyomozó. Sápadt arcán szégyenkezés futott át, amit talán az egyenruhás tahó viselkedése, talán a késlekedés miatt érzett. El sem tudtam képzelni, hogy válhatott rendőr valakiből, aki ennyire érzékeny. Ráadásul semmiféle démont sem láttam benne.

A nyomozó apage volt!

– Sajnos kevesen vagyunk, és Práger ezredes úr úgy gondolja, az élő áldozatok elsőbbséget élveznek – tette még hozzá, szinte bocsánatért esedezve.

– Anyu! – szólaltam meg, mikor már csupán három lépésre voltam a padtól. Az egyenruhás rendőr sargatanasa halk morgással fordult felém, de nem velem, sokkal inkább Xilkával törődött. Az imp közönyösen tűrte a harcra termett démonból áradó gyűlöletet. Az emberek persze mindebből semmit sem láttak, én pedig igyekeztem közömbös maradni.

– Ő a kislányom, Lili – mutatott be a férfiaknak Anyu.

– Te mit keresel itt? – kérdeztem tőle. – Reggel beküldtél a temetőigazgatóhoz, hogy szabadnapot...

– Később jobban lettem – vágott ingerülten a szavamba Anyu, jelezve, hogy a betegsége nem tartozik idegenekre. – Tudod, hogy kell a pénz. Nem engedhetem meg magamnak, hogy otthon heverésszek.

A szeme alatt ülő, már-már fekete karikák, arca beteges szürkesége és fehér ajkai azonban ellentmondtak annak, amit állított. Most sokkal rosszabbul nézett ki, mint reggel, amikor magára hagytam: a démonelvonás ijesztően legyengítette.

– Azt hiszem, mi megyünk is – mondta a nyomozó. – A jegyzőkönyvet felvettük, fényképeket is készítettünk, úgyhogy...

– Hétköznapi sírrongálás – recsegte a közrendőr vidáman, mint akit az ilyen ügyek kifejezetten szórakoztatnak. – Biztos megint azok az idióta fekete maskarások voltak. Más kerületekből is jelentették, hogy mostanság igencsak elszaporodtak.

– *Fekete maskarások?* – fordult vissza a férfiak felé Anyu.

– Gótoknak vagy darkoknak mondják magukat – magyarázta a nyomozó. – Szerencsétlen fiatalok, akik különös, ódivatú, fekete ruhákba öltöznek, és azt mondják, az elmúlást keresik.

– Halálvárók, ja! – legyintett húsos kezével az egyenruhás. – Mind teljesen flúgos. Ha rajtam múlna, összeszedném őket, aztán be a cellába, és nekik a gumibottal...

– Őrmester! – csattant a nyomozó hangja. – Még be kell mennünk a temető igazgatójához.

– Felőlem – vihogott a sargatanas hordozója. A két férfi köszönt és távozott.

– Anyu, szeretném, ha most azonnal hazamennél – álltam elé, ő azonban elnézett mellettem, s mélázva a szétdúlt sírt bámulta.

– Mi értelme ennek? – kérdezte, bár azt hiszem, csak önmagától. – Hát még holtunkban sem lehet nyugtunk?

Esküszöm, ahogy a félfredólt sírkövet nézte, a tekintetétől kivert a frász! Ráadásul ekkor Xilka is megszólalt.

– Méghogy síhgyalázás! Lefogadom, hogy ha kiásnák, senkit sem találnának a kopohsóban!

Anyu előtt nem szólhattam az imphez: azt hitte volna, hogy ismét bezizzentem. A nyomokat viszont nyugodtan megszemlélhettem.

A sír kicsi, szerény, és legfeljebb néhány hónapos lehetett. Az olcsó, rossz minőségű homokkővet máris kikezdte az időjárás, ahogy a betonszegélyen is hajszálrepedések futottak szerte. A cementből öntött virágtartókban a rohadó faleveleken kívül semmit sem láttam. A megdőlt sírkőtől alig fél méterre sáros szélű, beomlott gödör tátongott. Xilka a szélén guggolt, s most felesíppentett valamit a közepéből.

– Faszilánk – mondta. – Ha kicsit megkapahod a földet, hengeteget találhatsz belőle. Ide a hozsdás bököt, hogy nemhég még egy kopohsó fedelét alkották.

Kirázott a hideg. A sír közepén látható gödör tényleg úgy nézett ki, mint egy önmagába omlott, esőáztatta vakondtúrás. Ha valóban sírrongálók ástak volna itt, azok szétdobálják a göröngyöket. A nyomok azonban, amikre az imp felhívta a figyelmemet, egyértelműen elárulták, hogy ezt a szegényes hantot belülről... Alulról ásta-túrta szét valaki.

– Ha te sem dolgoztál, akkor merre jártál, kisasszony?! – szólt bántóan éles hangon Anyu. Mikor a szemébe néztem, ösztönösen a penetra fattyú árnyát kerestem, persze hiába.

– Dolgom volt a Városban – mondtam. – Gyere, menjünk haza! Bele akartam karolni, de kirántotta magát az ujjaim közül.

– Te csak kujtorogj pasik után, vagy amit a korodbéli lányok szoktak – rikácsolta. – Én megyek dolgozni, hogy fűteni és enni tudjunk!

Ezzel faképnél hagyott.

– Nyugi, csajsz! – sóhajtott Xilka. – Csak a démonelvonástól zavahodott így össze. Mikoh űzted ki belőle a penethát?

– Te... Tegnap éjjel – hebegtem megdöbbenve.

– Akkoh nem csoda, ha zizzent. Két-három napig óhjöng, aztán jön a letahgia. Készülj fel a hisztéhikus zokogásha, a csendes síhdogálásha, és talán még...

– Felfogtam! Mehetünk végre? Megígértem, hogy elviszlek Slomóhoz.

– Máhis, de előbb még vess egy pillantást ide! – Xilka tömpe, sáros ujjával a megdőlt sírkőre mutatott. – Szehintem ez éhdekelni fog!

Közel se kellett hajolnom, hogy elolvassam a mindenféle díszítés nélkül kifaragott betűket. Ha eddig pocskéul éreztem magam, és szorongás gyötört, hát most kezdett elkapni a pánik.

A sírkövön ez állt:

Smaragd Zebuloné

elhunyt 2007-ben

– Ez lehetetlen! – nyögtem.

– Nézz köhül, kisanyám! – intett a Város felé Xilka. – Szehintem semmi sem lehetetlen.

– Apu! – villant belém a gondolat. – Valami olyasmiről hablatyolt, hogy a vénasszony visszatért.

Iszonyodva hátráltam el a sírtól, mintha attól tartanék, hogy a gödörből mindjárt kinyúl egy vékony, májfoltos, sáros kéz. Az imp kitalálta a gondolatomat.

– Nyugi, máh nincs odalenn – mondta száraz nevetéssel.

– Vissza kell mennünk Apuhoz! – jelentettem ki. – A banya biztos bosszút akar állni rajta.

– Ez nagy ostobaság volna, csajszi – vélte Xilka. – Egyhészt a fatehod alkesze másodszozha máh biztos nem hagyna futni. Máshészt úgy sejtem, Smahagd néniből nem lett zombi. Szehintem csupán ahhól van szó, hogy valakinek szehves anyagha volt szüksege, hogy új testet búvöljön magának.

– Synerella?!

– Bezony! – Az imp felegyenesedett, és lelépett a feldúlt sírhántról. – Azt is sejtem, miéht épp az öhegasszonyt választotta. Nevezhetjük akáh véletlennek is, báh ezt a fogalmat hég kitöhöltem a szótáhamból. Szehintem Synehella testtől megfosztott lelke a dimenziók között kóvályogva annak a halottnak az emlékébe kapaszkodott bele, aki előszöh az eszébe jutott, így kevehedett pont ide.

„Ennyi?” – tépelődtem magamban. – *„Synerella lehetőséget kapott a Fenevadtól, hogy visszatérjen a Városba, de ehhez új testre volt szüksege. Igen, talán tényleg ennyi a magyarázat.”*

Hátat fordítottam Smaragd néni üres sírjának, és egyenesen a kriptá felé indultam, ahol utoljára találkoztam Slomóval. A grufti akkor azt mondta, ott rendezte be új főhadiszállását, s ha akarom, bármikor rátalálhatok.

Xilka zsebre dugott kézzel követett.

* * *

A családi kriptá a temető hátsó részén, a legelhagyatottabb területen állt. Az 1900-as évek elején építtette egy dúsgazdag, polgári család, mely a vagyonát katonacsizmák gyártásával alapozta meg. A szobányi épület bejáratát vasrács zárta le, de én

tudtam, hogy a lakat kulcsa a bal oldali, kimozdítható téglák egyike alatt rejtőzik.

– Jó buli lehet temetőcsősznek lenni – vigyorgott Xilka. – Szabad bejáhásod van a legmenőbb holtakhoz is.

Túl zaklatott voltam ahhoz, hogy feleljek neki. Találkozásom az imppelel egyre keserűbb csalódást okozott; cseppet sem tetszett ez az új, cinikus Xilka.

A kripta rácsos ajtaja csikorogva tárult fel. Odabenn csupán ötlépésnyi tér fogadott minket. Az időrágta kőfalak tizenkét fehér márványlapot fogadtak magukba. Mindegyiken név, évszámok és egy-egy apró, kovácsoltvas gyertyatartó, amikbe legalább ötven éve nem gyújtott lángot senki. Az egykor gazdag és hírneves család utolsó leszármazottját, egy nyolcéves kislányt a nációk gázósították el Buchenwaldban.

– Eláhulnád, mi a démontúhót kehesünk mi itt? – szólta Xilka. – Ahhól volt szó, hogy elviszel Slomóhoz!

– Azt mondta, hogy itt bármikor rátalálok – feleltem bizonytalanul.

– Akkora a doki máh nem lehet valami jó bőhben. – Az imp megkopogtatta az egyik márványlapot, amit 1923-ban cementeztek a helyére. – Szehintem csontvázakon és hamvakon kívül...

– Várj! – A kripta hátsó falához léptem. A középben előmeredő gyertyatartó keltette fel a figyelmemet, amiben egy félig égett, de egészen újnak tűnő csonk fehérlett. Mikor megérintettem a kanócot, az ujjaim kormosak lettek.

– Állj hátrébb! – mondtam Xilkának, majd a zsebemből gyufát kotortam elő. Mindig tartottam magamnál néhány apró, de hasznos tárgyat (Exiket, szenteltvízzel átitatott törülközőket és bicskát), melyek kihúzhatnak a bajból.

A láng sercenne kapott bele a gyertyacsonk kanócába. Odakinn már esteledett, így a gyengécske fény szinte ijesztő árnyjátékot

varázsolt körénk. Xilka idegesen mordult, s valamiféle védőigét nagy káromkodást sziszegett. Én a lángra figyeltem, ami közvetlen közelről világította meg a régi márványlapot, s azon néhány, a nappali fényben csupán karcolásnak tűnő betűt.

– *Kana e memelyi boldyol, kana e murmunto drome³* – olvastam a különös szavakat.

– Ősi vaházsnyelven van – fintorgott az imp. – Szehinted a család hagyta ezt az üzenetet?

– Nem hinném – mondtam, s megragadtam a gyertyatartót. – Kapaszkodj!

– Aztán mégis mibe? – kiáltott Xilka. – Itt semmi...

Amint a gyertyatartót elfordítottam, a kripta falai megnyúltak, elmosódtak, majd a semmibe veszttek. Szélvihar tépte a hajam, majd forróság öntött el, amit szinte azonnal jégcszilánkok fájdalmas szurkálása követett. Valahol messze az imp úgy káromkodott, ahogy a démonok szoktak, mikor megérik a kiűző parancsszavak erejét.

Azután hirtelen mindennek vége lett. A talpam alatt ismét szilárd talajt éreztem, és falak vettek körbe – csakhogy már nem a kripta alacsony, simára csiszolt falai!

– Ez egy... – hallottam Xilka egyszerre dühös és döbbszavát. – Ez egy fhancos kápolna!

Valóban az volt. Kicsi és nagyon kedves templom, melynek gyönyörű, festett üvegablakain alkonyi derengés szűrődött be. Alaposabban is szemügyre vettem őket, hátha rájövök, hova hozott minket a gyertyatartóra ráolvasott utazó-varázs. A kápolna kicsiny oltára fölötti ablak karácsonyi fenyőfát, s körötte gyertyákat, ostyákat, a szent kelyhet és szárnyas angyalokat mutatott. A szentélytől balra lévön Ádám és Éva, valamint a kisdedet ölben tartó, liliomokkal körülvevett Madonna mosolygott, míg vele

3 Mikor a gyertya fordul, a sírhant vándorol. (roma)

szemben a végítélet borzalmai, a harsonákat fújó angyalok és a bűnös emberek szenvedései látszottak.

– Húzzunk innen! – szólt Xilka a padok között toporogva. – Tutifhankó, hogy valami félhecsúszott. Slomó soha nem dekkolna ilyen helyen!

Én azonban biztos voltam benne, hogy épp ott vagyunk, ahol lennünk kell. A gyomrom görcsbe rándult, kivert a víz (pedig a kápolnában olyan hideg volt, hogy látszott a leheletünk!), és remegett a térdem. Gyűlöltem ezt a helyet, és rettegtem tőle! Nem a kápolnától, hanem attól, ami körülvette.

Velőtrázó, artikulálatlan üvöltés harsant, valahonnan kintről.

– Én megmondtam... – kezdett okoskodni Xilka, de én gondolkodás nélkül hozzáléptem, és tenyeremmel betapasztottam a száját.

– Gyerünk! – súgtam. – Meg kell találnunk Slomót.

A kápolna súlyos, vastag ajtaja nyöszörögve nyílt ki. A nap immár végképp búcsút intett a Városnak, helyet adva az éjszakának. Átlépve a magas küszöböt azonnal láttam, hogy egy viszonylag kicsi, lebetonozott udvaron állunk, amit minden oldalról magas, málló vakolatú, régi épület vesz körbe. Ráísmertem a fehér rácsos ablakokra, melyek vakon, sötéten meredtek ránk a sárga falakból. Ha a kápolna és a ház bejárata fölött nem pislákol őrfény, az orromig se láttam volna.

– Nem! – nyögtem önkéntelenül. Olyan erős légszomj kezdett gyötörni, hogy csak zihálva tudtam levegőhöz jutni.

– Veled meg mi van?! – bámult rám Xilka. – Talán ismehed ezt a helyet?

Bólintottam. A kápolna előtt állva úgy éreztem, hogy a komor, ősi épület mindhárom emelete felém dől, és be akar kebelezni – újra!

– Beszélj máh! – ripakodott rám Xilka, s ha nem olyan alacsony, talán még pofon is vágott volna. – Mi ez a hely? Hol vagyunk?

– Li... – kezdtem, de ekkor az egyik ablakban sárga fény gyulladt, s vele egyidőben ismét hallhattuk az iménti borzalmas üvöltést. A második emeleten hullámként vándorolt végig a sápadt lámpa fénye. Emberi árnyak jelentek meg a plafonon, akik mintha birkóztak volna egymással, végig a folyosókon. Egyre csak követtem tekintetemmel a jelenetet, míg végül elenyészett, s vele az üvöltözés is megszűnt.

– Démonok? – kérdezte az imp.

– Nem hinném – ráztam meg a fejem. – Azt hiszem, ezek csak emlékek. A Sárga Ház emlékei.

„S lehet, hogy ha elég ideig bámulom az ablakokat, az egyikben magamat is megláthatom, amint a rácsokat rázva próbálok kiugrani a harmadikról” – gondoltam keserűen.

– Szóval hol vagyunk? – suttogta Xilka, akit annak ellenére megrémített ez a hely, hogy az utóbbi hónapokat zavarodott elméjű kisdémonok között, a csatornarendszerben töltötte.

– A Lipótmezőn – feleltem immár sokkal nyugodtabban. Úgy tűnt, a félelemnek akad egy olyan szintje, amikor az ember már nem tud *jobban* rettegni, hát közönyössé válik. – Miután a Fenevad megváltoztatta a Várost, sok időt töltöttem itt.

– Mint szellempecéh?

– Mint ápolit. Ez a hely ugyanis Pszichiátriai Intézet volt.

– Diliház?! – Különös módon Xilka most még több borzadállyal tekintett az udvart körbeölelő épületekre, mint eddig. – Szóval azt hitték, hogy becsavahodtál?

– Csodálad? – kérdeztem. – Folyton démonokról beszéltem, akiket ebben az új Városban senki sem lát. A legkülönösebb viszont az volt, hogy Slomó kezelte.

– Akkora tényleg itt kell lennie valahol – vélte Xilka, s a hangjában különös, kemény szín jelent meg, amire akkor fel sem figyeltem. – Kehessük meg, mielőtt hánk veti magát néhány szellemápoló, hogy kényszehzubbonyba bújtsanak.

– Azt hiszem, már csak az árnyaikkal találkozhatunk – mondtam. – A Sárga Házat... Mert sokan így nevezték! ...nemrég végleg bezárták. Nincs itt már senki, legfeljebb néhány biztonsági őr.

– Azt hiszem, ebben tévedsz – rángatta meg a karomat Xilka, s szabad kezével a jobbra eső épület egyik ablakára mutatott.

A fehérre festett, kopott rácsok mögött egy hálórúhás nő állt. Kibontott, zilált haját tétován borzolgatta a szél, miközben előre-hátra billegett, s egy gyermekdalocskát dúdolt. Üres tekintetében végtelen szomorúság sötéltett, ahogy a kedves szavakat motyogta egyre hangosabban. Aztán megragadta a rácsot, hátralendült, majd teljes erejéből nekicsapta homlokát az ablakkeretnek, és... eltűnt.

– Mondtam már: ezek csupán a Sárga Ház emlékei. El akar minket ijeszteni.

– A Ház? – ráncolta forradásoktól csúf homlokát Xilka. – Hészemhől bejött a tehve, úgyhogy kehecsük meg a kijáhatot, és...

Nem hallgattam tovább a motyogását. Határozott léptekkel az épület belsejébe vezető ajtó felé indultam, s közben igyekeztem minden váratlan iszonyra felkészülni, amit a Sárga Ház a behatolóknak tartogat. Már amikor ápoltként benne éltem, akkor is éreztem, hogy a vastag falak és a végtelennek tetsző, kies folyosók ezernyi kín, szenvedés és szálnalmas halál emlékét őrzik. Nem esoda, hisz a Sárga Ház hatalmas épületegyüttese s körötte a nappal gyönyörű, éjjel hátborzongató park több mint száz évig szolgált az elmebetegek otthonaként.

Xilka persze most is követett. Különös módon a hatalmas, üvegezett ajtót nyitva találtam, odabenn viszont vaksötét fogadott. Most tett igazán jó szolgálatot az a ceruzalámpa, amit a zsebemben hordott kacatok közül halásztam elő.

– Csakis Slomó lehet olyan agyhalott, hogy egy ilyen helyen üti fel a tanyáját – morfondírozott Xilka. Körülöttünk a néma

épület árnyai kísértetiesen imbolyogtak, pedig nagyon igyekeztem, hogy a lámpa ne remegjen a kezemben.

– Szehinted mehhe kehecsük? – szólalt meg ismét az imp.

– Az irodája a harmadikon volt – emlékeztem vissza. – Amilyen romantikus pasi...

– Slomó homantikus?! – hördült fel Xilka. – Neked tényleg megzavahodott az elméd, kisanyám!

Nem vitatkoztam vele. Jobbra fordultam, s elindultam felfelé a régi, széles lépcsőn. Igyekeztem minél halkabban közlekedni, a lépteim mégis bántó visszhangot vertek a kiürített épületben. A Sárga Ház akkor is nyomasztó hely volt, mikor orvosok, nővérek, férfiápolók és betegek töltötték meg. Most azonban valódi kísértetjárta kastélyvá vált, ahol talán csak két eleven szív dobogott. A Hűvösvölgyi út esti forgalmának dübörgését megszürték a park fái, így a Ház belsejébe már semmi sem jutott el belőle.

Az első emeletre épp akkor értünk, mikor a két irányba futó folyosón döngve becsapódott valamelyik ajtó.

– Huzatos egy hely – mordult Xilka.

A másodikon imbolygó fényeket láttunk a távolban, s újra sikoltás szállt felénk. A Házban felderengett egy régi beteg emléke, akit négy ápoló is alig bírt lefogni, mikor tombolni kezdett. A szerencsétlen férfi szörnyekről üvöltözött, amik ott ülnek mindenki vállán, de senki sem hitt neki. A jeges fürdő s a torkán lenyomott tabletták aztán elcsendesítették, és a derengő fények kihunytak.

A harmadik emeletre érve elbizonytalanodtam.

– Jobbha vagy balha volt Slomó ihodája? – sürgetett Xilka.

– Nyavalya tudja! – feleltem. – Amíg itt voltam, folyton tele nyomtak nyugtatókkal, amiktől úgy kóvályogtam, mintha túlbuzgó hernyó-démont hordoznék. Ráadásul ezek a rohadt folyosók mindenhol annyira egyformák.

– Hendben, akkoh balha! – döntött az imp.

– Miért?

– Miéht ne?!

Elindultunk. Ceruzalámpám vékony sugara belehasított a sötétségbe, de nem volt képes elérni a folyosó végéig. Balra tőlünk rácsos ablakok sora, jobbra fehérre mázolt ajtók, amiken a táblák (Dr. Rigó Péter pszichiáter, Kezelő, VI. kórterem) már semmit sem jelentettek. Lassan úgy éreztem, hogy a lábunk alá simuló járólapok megnyúlnak, s mi soha, sehova nem fogunk megérkezni.

S ekkor megjelent az a férfi... Egyszerűen kilépett a falból, közvetlenül előttünk, majd megállt, visszafordult és ordítózni kezdett.

– ...én igenis láttam! A konyhakő felpúposodott, szétrepedt, és az a hatalmas bogár alóla bújt ki. Engem nem érdekel, hogy mit mondott magának az anyám, az pedig végképp nem, hogy bezárattak ide. Nekem itt jó! Nyugalom és csend van, lehet sétálgatni a parkban, de azt akarom, hogy higgyenek...

Csikos frottírköpenybe bújtatott, vékony teste áttetsző volt, ahogy hevesen hadonászva magyarázott a falnak. Aztán önmagát félbeszakítva hirtelen felém fordult, és egyenesen a szemembe nézett.

– Te meg mit keresel itt?! – üvöltötte, és vonásai eltorzultak.
– Neked itt semmi keresnivalód! Te még élsz!

Azzal nekem ugrott. Éreztem, amint jeges ujjai áthatolnak a kabátomon, és megérintik a bőrömet.

Ez már túl sok volt. Eldobtam a lámpát, és rohanni kezdtem. Sötétség borult rám. A férfi hisztérikusan üvöltve rohant utánam, s én nem találtam a lépcsőt, amin jöttem. Xilka mellett loholt, és úgy káromkodott, mint a záporosó.

Ekkor valami csattant, s engem zseblámpák fénye vakított el.

Emberek álltak körülöttünk. Xilka belém rohant, így majdnem elestem. Lihegve fordultam körbe vagy háromszor, míg végre rájöttem, hogy nincs merre menekülni. A frottírköpenyes

emlékszellem eltűnt, s akik helyette „érkeztek”, teljesen szilárdnak tűntek. Mind tetőtől talpig fekete, gót cuccokat viseltek, és fegyvereket (nyílpuska, kard meg valami piszkavas-féle) fogtak ránk.

„*Ködgruftik!*” – hasított belém a felismerés.

Ekkor szétnyílt a sorfal, és újabb ismerős toppant elém.

– Hagyjátok őket! – szólt Salamon doktor. – Ők a vendégeink.

* * *

Tomaso kijött a fürdőszobából, végigment a folyosón, és belépett a villa hatalmas nappalijába. A görnyedt hátú, idős férfi, aki épp valami szemetet akart felszedni a szőnyegről, rápillantott, és rémületében halkán nyüszíteni kezdett.

– Ne csináld már a feszkót, fater! – ripakodott rá a fia. Az undor, ami a vénembert látva kiült Tomaso arcára, tökéletes összhangban volt a vastag sminkkel, feketére rúzoszott ajkakkal és a tapizó-démon árnyától felhős tekintettel.

– Ez igen! – tapsolt Synerella a széles bőrkanapén heverve. – Csodás fazont alakítottál ki magadnak. Valahonnan ismerős, de illik hozzád!

– Marilyn Manson – szólt rekedten a Fenevad, anélkül, hogy hátat fordított volna az ablaknak, amin túl a Cserje utca gesztenyefái komorlottak. – Ő festi így magát, és hord efféle hosszú bőrkabátokat, fekete farmerral és csizmával.

Tomaso enyhe sértettséget érzett, amiért leszólták a szerelését. Felfortyanó haragját az apján élte ki, félretaszítva őt az útból, hogy leülhessen Synerella mellé.

– Takarodj a szemem elől, apage! – mordult a rémülettől elkerekedő szemmel őt bámuló vénemberre. – Rosszul vagyok, ha látom, mi lett belőled.

A Fenevad elszakította tekintetét a Budai Gyermekkórház szemközt magasodó sziluettjétől. A kórtermekben végre elcsendesedtek

a gyerekek, akik percekkel korábban minden érthető ok nélkül sírni kezdtek.

– Komoly munkát akarunk rád bízni – jelentette ki a szikár férfi. – Készen állsz rá, hogy szolgálj minket?

Tomaso nyeglén, tekintetében a tapizó pedig hülye vigyorral biccentett.

– Akkor ne is vesztegeds az időt! – Synerella finoman meglökte a srác hátát. – Azt szeretnénk, ha meglátogatnál valakit a Krisztinavárosban. Ha vele még nem is, a lányával már biztosan találkozál.

Tomaso boldogan ugrott talpra.

– Lilith apja?! – kiáltotta. – Hozzá kell elmennem?

– Igen – felelte a Fenevad, és egy hosszú pengéjű, borotvaéles áldozati kést nyújtott a fiúnak. – És szeretnénk, ha ezt átadnád neki!

